

26.3x33.27	1	27	עמוד	השבוע - ישראל היום!	08/12/2023	88509030-3
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

איור: שלומי צ'רקה

מטפסים על עץ גבוה מדי

התכלית של הזהות היהודית הפלואידית, זו הלא־מחויבת לשבת ולברית הגורל, זו שמתפארת בהצבה מתריסה של עצי אשוח בחלון, היא אחת: לפורר אותנו לרסיסי קבוצות ושבטים

גאה שלראשה כתר ושכירה צלב הכנסייה המנצחת. לפי הדוגמה הנוצרית, האל עזב את העם היהודי – "ישראל שכבשר", והמירו בנצרות – "ישראל שכרוח", מפני חטאיהם ומשום שלא קיבלו עליהם את המשיח הנוצרי. אין לי שום בעיה עם נוצרים החוגגים את חג המולד בישראל. יש לי קושי להבין כיצד יהודים חוגגים חג רתינוצרי כהתרסה נגד היהדות. לא הצלחתי להבין מדוע דוכני תפילין הם "הדתה", ואילו עצי כריסמס הם חגיגה לחופש הדת. שנים־עשר השבטים – אאוט. שנים־עשר השליחים – אין. "הציונות היא שיבה אל היהדות, עוד לפני השיבה אל ארץ היהודים". כך אמר הרצל בקונגרס הציוני הראשון. והנה, כעבור יותר מ־100 שנה, יש מבין צאצאיו האידיאולוגיים שמשותקים להתבלבל בחזרה בתרבות שבטתם אותם מאירופה אהובתם.

המולד" בגרמנית. גם חנוכייה וגם עץ אשוח. חוזה המדינה בנימין זאב הרצל גדל במשפחה מתכוללת, שנהיה גה לקשט את הבית בעץ אשוח. משגדל והבין שלא משנה מה, אומות העולם יקראו את היהודי מתוכן – גם אם הוא יקשט עץ אשוח, ילחש "אווה מריה" עשר פעמים בשעה ויאכל את לחם הקודש עם בייקון וגבינה – החליט חוזה המדינה להפסיק להיות חיקוי ולחזור להיות המקור. בספרו "המנוחה", הרצל מתאר את רגע השמחה המזוקק שחש כשהפנה את גבו לחג המולד, והרליק לראשונה חנוכייה עם ילדיו: "עיני הילדים נצצו. עבור ילדינו, רגע זה הפך משל להצתת אומה שלמה. תחילה נר אחד... ואחר כך עוד אחד, ועוד אחד... משעה שרולקים כל הנרות כולם, חייבים הכל לעמוד כמשתאים ולשמוח על מה שנוצר".

ב־14 בדצמבר 2022, ערב הקמת הממשלה, ערב המחאה, פרסמה ענת קם במדור הדעות של "הארץ" מאמר תחת הכותרת: "מרי אורחי בדמות עץ אשוח בכל מרפסת". כן, כל בית צריך מרפסת עם עץ אשוח במטרה למגר את חושך ההדתה היהודי: "ואני רוצה לקרוא מכאן למרי אורחי קל וכיפי לארגון ולביצוע, מאוד חוקי, ובעיקר – מאוד מעצבן את מי שרגיש לאורות ולקישוטים ולשמחת חיים. השנה, יותר מכל שנה אחרת, חשוב שכל אחת ואחד מאיתנו יחגג את חג המולד". בשנה שעברה נדמה היה כי ההצעה של קם זכתה לפופולריות רבה. בכלל, בעשור האחרון עצי אשוח הפכו מראה נפוץ. בקרב חברות ההייטק, כריסמס כבר מזמן הפך ל"מאסט איוונט". זה לא באג – זה פיצה. באינסטגרם כולם מחופשים לסנטה קלאוס, מדי לקים מתנות, אשכרה משוכנעים שהם בסדרה בנטפליקס. אני לא יודע מה יקרה השנה, בזמן מלחמה ואחרי הטבח הנורא, אבל בכל מקרה – הניסיון ללבוש זהות מלאכותית הוא מביך ופתטי. מרדנות מזויפת וחלולה. אייקון נוצרי עם קישוטים ממקס סטוק. בחזיתות של חלק מהכנסיות הקתוליות באירופה עומד פסל אישה מכוסת עיניים, כתר נפול, בידיה לוחות הברית הפוכים ורומח שבור. קוראים לה "הסינגוגה". היא הסמל הגשמי ליהדות המושפלת. היהדות שהאל נזה, "ישראל שכבשר". לצד פסלה של הסינגוגה יעמוד תמיד פסל ה"אקלזיה", הברית החדשה, אישה

"אם נצליח לרסן את הפנאטים משני הצדדים, המזינים את הסכסוך במזרח התיכון, נמצא את עצמנו מיישבים סכסוך נדל"ן ולא נלחמים מלחמת קודש", קבע עמוס עוז ו"ל ב־13 בדצמבר 2008, בנאום שנשא בטקס קבלת הפרס הספרותי הגרמני על שם היינריך היינה בדיסלדורף. בנאומו התייחס עוז, האורקל של השמאל הישראלי, לתרומתו של היינה לחשיבה היהודית המודרנית. "היינה היה יהודי־חילוני נקי, וגם אני יהודי־חילוני... הוא חי ומת לפני עלייתה של התנועה הציונית, אך מבחינה חשובה אחת הוא היה פרוטו־ציוני. הוא ראה ביהדות תרבות ועם, והאמין כי עם מודרני יכול ואף צריך להתעלות מעל למיסטיות של תיאולוגיה עתיקת יומין". בהמשך נאומו אמר עוז: "לפני שהציונות התחפרה בתוך גבולות לאומיים ונעלה במאבק מזוין, היא לא עסקה אלא בנורמליות, בכניסה מחדש להיסטוריה, בהשתייכותם של היהודים למשפחת האומות. ואלה הם בדיוק עיקרי אמונתו של היינה. המורשת האירופית היא שהפכה אותנו לחברה אורחית מודרנית". כן, ודאי. "את הסכסוך היהודי־ערבי אפשר ליישב דווקא בעזרת ערכים אירופיים: רציונליות, פרגמטיות וסובלנות". אם רוצים להבין את השורש הערכי־רעיוני של "הקונספציה" שהביאה אותנו עד הלום, צריך לחזור לטיעון של עוז על הסכסוך הנדל"ני ועל מלחמת הקודש. תמוה כיצד סופר רגיש עם הבנה אנטי שית חודרת קרביים מגלה כזו התנשאות חלולה ורדודה, המבטלת מטענים תרבותיים ודתיים בני אלפי שנה במחי קבלת פרס אהה. איינה עצמו הטיל ספק בערכים הללו. 100 שנה לפני שאירופה הנאורה, החילונית והרציונלית הטילה עצמה למערי בולות של דם, אימה ומוות, הוא ניבא: "זמנים פרועים וחשוכים מתגלגלים לפתחנו. והנביא שמבקש לכתוב אפוקליפסה חדשה יצטרך להמציא חיה חדשה לגמרי. חיה כה נוראה, עד שבהש" וואה אליה – החיות מחונן יוחנן יידונו ליונים המיות ולקופידון". נאומו של עוז בגרמניה התרחש ערב חנוכה 2008. באותה גרי מניה שבה נאלץ היינה להתנצר כדי לזכות במשרה, ממש באותן השנים של החצי השני של המאה ה־19, בשיא התערותם של יהודי גרמניה הלא־אורתודוקסים בחברה הגרמנית – הם פיתחו מנהג שנקרא Weihnukka (׳׳ינוכה׳׳): צירוף של המילים "חנוכה" ו"חג

הניסיון ללבוש זהות מלאכותית הוא מביך ופתטי. מרדנות מזויפת וחלולה. אייקון נוצרי עם קישוטים ממקס סטוק